

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Ing. P. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Malým
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spor byl o přesvědčivost a důvěryhodnost svědeckých výpovědí a osob policistů a spolujezdkyně.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „městský úřad“) z 25. 1. 2023, č. j. X.
3. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“).
4. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že 13. 2. 2021 okolo 12:21 hodin na silnici I/35 v obci Horní Bečva v blízkosti obecního

úřadu ve směru jízdy od Slovenské republiky jako řidič motorového vozidla registrační značky X (dále jen „vozidlo“) při řízení držel v pravé ruce na úrovni horní poloviny volantu mobilní telefon. Tím měl žalobce porušit § 7 odst. 1 písm. c) ZSP.

5. Žalobce se dále dopustil z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP tím, že 13. 2. 2021 okolo 12:21 hodin na silnici I/35 v obci Horní Bečva v blízkosti autobusové zastávky „Horní Bečva, Stará pošta“ jako řidič vozidla nepředložil při silniční kontrole na výzvu policisty řidičský průkaz. Tím žalobce porušil § 6 odst. 8 ZSP. Městský úřad uložil žalobci za oba přestupky pokutu 2 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.
6. **Městský úřad v rozhodnutí** z 25. 1. 2023 vycházel z oznámení přestupku a úředního záznamu Policie České republiky (dále jen „policie“), výpisu z evidenční karty řidiče, ze svědeckých výpovědí policistky pprap. B. a pprap. M. Stěžejní pro zjištění skutkového stavu bylo, že policistka potvrdila, že mezi ní a žalobcem neexistují žádné osobní blízké vztahy či vazby a že není jakkoli zainteresována na situaci, ke které podává svědeckou výpověď. Policistka před zjištěním přestupku byla ve služebním vozidle kolmo k silnici u obecního úřadu v obci Horní Bečva na parkovišti. Z pravé strany od obce Makov přijíždělo sportovní vozidlo. Policistka zřetelně viděla, že řidič vozidla drží na úrovni volantu mobilní telefon a přesně si nepamatovala, ve které ruce ho držel, ale myslí si, že to bylo v pravé ruce. Telefon, který žalobce držel, měl tmavou barvu nebo byl v tmavém obalu. Policejní hlídka se rozjela za vozidlem žalobce a zastavila ho na autobusové zastávce na konci obce Horní Bečva, aby netvořili překážku v silničním provozu. Policistka vyzvala žalobce k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla a občanského průkazu. Žalobce předložil občanský průkaz a doklady od vozidla a řidičský průkaz nepředložil. Policistka žalobci sdělila, že důvodem zastavení bylo, že držel při řízení vozidla v ruce mobilní telefon. Žalobce uvedl, že si toho není vědom. Policistka žalobci řekla, že tento přestupek lze vyřešit na místě pokutou do 1 000 Kč a uložila mu 200 Kč. Žalobce uvedl, že si přestupku není vědom a že s ním nesouhlasí.
7. K doplňujícím dotazům městského úřadu policistka odpověděla, že si nemyslí, že žalobce hlídku zaregistroval, ale kdyby nedržel telefon, tak je viděl. Policistka se při výkonu dohledu na silnici soustředila na to, zda jsou řidiči připoutaní a nadržují v ruce hovorové zařízení. Policistka přestupek zaregistrovala, když vozidlo žalobce přijíždělo zprava a nacházelo se v jejím výhledu před přední částí vozidla. Toho dne byly dobré rozhledové podmínky a v době přestupku neprojíždělo místem žádné další vozidlo. Žalobkyně viděla přestupek asi na 10 m, přes šířku silnice. Přestupek viděla jako první a viděla ho po dobu, co žalobce projížděl kolem nich, tak maximálně do 10 sekund přes čelní okno služebního vozidla a přes levé boční okno žalobce. Policistka viděla, že žalobce držel mobilní telefon na úrovni volantu, a ví bezpečně, že držel telefon, který byl bezdotykový, tmavé barvy nebo s tmavým obalem. Žalobce držel mobil v ruce před volantem. Měla za to, že se na něco díval, možná na mapu nebo něco ukazoval spolujezdkyni.
8. Policista pprap. M. potvrdil, že s kolegyní stáli se služebním vozidlem u obecního úřadu na Horní Bečvě. Sledovali provoz vozidel. Z pravé strany ve směru jízdy od Slovenska projíždělo vozidlo žalobce. Ten držel před sebou v ruce hovorové zařízení v horní polovině volantu. Policista to viděl zřetelně, neboť ten den bylo jasno, svítilo sluníčko. Svítlo z levé strany na žalobce. Hlídka vyjela za uvedeným vozidlem a žalobce zastavili v prostoru autobusové zastávky. Policista slyšel, jak kolegyně sdělila žalobci důvod zastavení, ale

žalobce s přestupkem nesouhlasil. K doplňujícím dotazům městského úřadu policista upřesnil, že stáli u budovy obecního úřadu Horní Bečva a vozidlo policie stálo kolmo k silnici I/35. Policista seděl na místě spolujezdce. Při výkonu dohledu se zaměřili na používání bezpečnostních pásů a držení hovorových zařízení za jízdy. Policista přestupek žalobce zaregistroval, když žalobce projížděl kolem nich a pozoroval ho na šířku vozovky asi do 10 m po dobu průjezdu kolem služebního vozidla 2-3 sekundy. Ten den byly dobré rozhledové podmínky, svítilo sluníčko, byl slabý provoz a ve výhledu mu nebránila žádná překážka. Žalobce jel přiměřenou rychlostí. Přestupek zaznamenali policisté asi současně. Policista si byl jistý, že žalobce držel – nejspíš v pravé ruce – dotykový telefon tmavé barvy v blízkosti horní poloviny volantu. To viděl přes čelní sklo služebního vozidla a přes levé boční sklo žalobce.

9. Městský úřad po zrušujícím rozhodnutí žalovaného vyzval žalobce k doložení lékařské zprávy, která má potvrdit, že se nemohl zúčastnit ústního jednání a vyslechl spolujezdkyni T. D. (dále jen „spolujezdkyně“). Spolujezdkyně jako svědkyně vysvětlila, že se s žalobcem znají z města, ve kterém žije, ze stejného okolí, párkrát spolu odněkud jeli. Neznají se dlouho, asi rok, viděli se třikrát až čtyřikrát. Spolujezdkyně popsala, že jeli a rozblikalo se za nimi policejní auto, které je zastavilo a policie tvrdila, že žalobce měl v ruce telefon. Ten ale telefon nemohl mít v ruce, protože ho měla u sebe ona. Policisté nechtěli slyšet jiný názor než ten jejich. Žalobce s tím nesouhlasil a chtěl to nechat přezkoumat. I přesto, že policii několikrát řekl, že je to nereálné, stále měli svůj názor.
10. Na otázky městského úřadu spolujezdkyně objasnila, že jeli z pracovní cesty, nepamatovala si ani město, ve kterém byli. Pamatovala si, že byla zima a bylo slunečno. Po tom incidentu s policií spolu řešili, že si žalobce vyndával sluneční brýle z obalu, ale to je nezajímalo. Před zastavením policií si ve vozidle povídali. Podle jejího názoru hlídka zastavila žalobce bezdůvodně, nejel rychle a nic jiného se nestalo. Ve vozidle byly dva telefony černé barvy, které byly u ní na sedačce, „jako kdyby pod nohama v kabelce“. Na dotaz advokáta spolujezdkyně uvedla, že ten den byli pracovně na více místech, ale nepamatuje si odkud a kam jeli, nezná tam to okolí. Spolujezdkyně jela se žalobcem „v řádu jednotek“, jednalo se o krátký pracovní výlet. Vozidlo je moderní, má systém handsfree a je si vědoma toho, že ho žalobce využíval. Žalobce je dle jejího názoru zkušený řidič a nijak by „neohrozil cestu“. Na otázku advokáta žalobce, v jaké vzdálenosti bylo vozidlo policie a na jakou vzdálenost je policisté mohli vidět, jak by popsala situaci, kdy se s policejním vozem míjeli, spolujezdkyně odpověděla, že si myslí, že to byla nejmenší vzdálenost 15-20 m a že je vozidlo policie míjelo, nevšimla si, zda stálo. Na otázku advokáta, jaké barvy a značky má žalobce brýle a obal, odpověděla, že brýle černé a obal také na 100 % černý.
11. Městský úřad k písemné námitce žalobce, že policisté mohli ověřit, že telefon žalobce se nacházel v pracovní tašce žalobce na zadním sedadle automobilu, zdůraznil, že oba policisté viděli, že žalobce drží při řízení motorového vozidla v ruce mobilní telefon. Proto nebylo nutné, aby následně při silniční kontrole zjišťovali, kde se telefon nachází. Navíc se rozcházejí tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně. Spolujezdkyně uvedla, že ve vozidle byly dva telefony černé barvy, které byly u ní na sedačce, „jako kdyby pod nohama“ v kabelce. Žalobce však uvedl, že jeho telefon byl na zadním sedadle automobilu.
12. Městský úřad k písemné námitce žalobce, že policistka si nepamatovala, ve které ruce telefon držel, a přitom si pamatovala detaily jako barva telefonu nebo jeho obalu a že jde o bezdotykový telefon, a proto je její tvrzení zavádějící, vysvětlil, že skutečnost, že policistka

si s časovým odstupem nepamatuje, ve které ruce žalobce držel telefon, nijak nesnižuje fakt, že viděla žalobce držet telefon při řízení.

13. K odvolací námitce žalobce, že policisté neviděli mobilní telefon žalobce po zastavení vozidla, a proto ho nemohli ztotožnit, zda se opravdu jedná o objekt, který údajně viděli u žalobce v ruce při řízení automobilu, městský úřad odkázal na to, že policisté potvrdili, že žalobce držel mobilní telefon v ruce při řízení vozidla, a to na úrovni horní části volantu. Žalobce namítal, že přestupek měl být zdokumentovaný například kamerou či fotoaparátem a pokud je policisté neměli, nešlo o hlídku zaměřenou na používání bezpečnostních pásů a držení hovorových zařízení za jízdy. Městský úřad konstatoval, že bez ohledu na účel kontroly šlo v případě projednaného přestupku o přestupek pozorovatelný pouhým okem a v případě, že jiný důkaz o jeho spáchání neexistuje, jsou svědecké výpovědi policistů dostatečným důkazem.
14. K opakované námitce žalobce, že telefon za jízdy nedržel, městský úřad zdůraznil, že služební vozidlo policie stálo a vozidlo žalobce projelo kolmo k jejich vozidlu. Policisté neměli ničím ztíženy rozhledové podmínky. Policisté dohlíželi na bezpečnost a plynulost silničního provozu se zaměřením na přestupky v silničním provozu, a to na používání bezpečnostních pásů a držení hovorových zařízení za jízdy. Policisté tak museli spolehlivě zaregistrovat držení telefonního přístroje v pravé ruce na úrovni volantu. To oba policisté shodně popsali ve svědeckých výpovědích. Žalobce tvrdil, že držel v ruce obal na brýle poprvé až ve svém vyjádření 17. 1. 2023. Tento argument žalobce při silniční kontrole ani v odvolání neuvedl, a proto městský úřad považoval toto tvrzení za účelové ve snaze vyhnout se postihu za přestupek.
15. Žalobce dále v odvolání namítal, že policistka si nemohla všimnout mobilního telefonu a tolika detailů v krátkém okamžiku na takovou vzdálenost bez dalekohledu či jiného zařízení, když si nebyla jistá, ve které ruce žalobce držel telefon. Policistka nemohla zpozorovat a rozeznat mobilní telefon ve vzdálenosti přes 150 m od místa, kde se nacházela. Pokud stáli policisté kolmo k silnici, mohli vidět vozidlo žalobce na vzdálenost asi 20 m, když projíždělo kolem nich, a to po dobu maximálně jedné až dvou sekund. Proto lze pochybovat o tom, co mohli policisté zpozorovat. Městský úřad k tomu dodal, že přestupek lze pozorovat pouhým okem a v případě neexistence jiného důkazu jsou svědecké výpovědi dostatečným důkazem a není třeba důkazu v podobě videozáznamu, fotodokumentace a podobně. V daném místě je dvoupruhová silnice, což je šířka asi 7 m a je třeba k tomu připočítat šířku parkoviště asi 3,5 metru, takže policisté přestupek viděli asi na 10 m, když vozidlo žalobce projíždělo kolmo ke služebnímu vozidlu policie.
16. Městský úřad v roce 2018 prováděl tzv. vyšetřovací pokus a ověřil, že policisté ze svého stanoviště mohli i po velmi krátkou dobu spatřit protiprávní jednání, protože i přes boční okno ze strany spolujezdce bylo dobře vidět do vozidla. Policisté shodně určili, co držel figurant v pravé ruce u pravého ucha u všech pěti průjezdů. Výběr předmětů byl náhodně určený losem a policisté tak dopředu nemohli vědět, jaký předmět bude figurant držet u ucha. Proto městský úřad neměl žádné pochybnosti o tom, že policisté skutečně viděli žalobce při řízení, jak držel v pravé ruce mobilní telefon.
17. Žalobce poté namítal, že policista jednání žalobce viděl 2-3 sekundy a nebyl si jistý, kde se mobilní telefon ve vozidle žalobce nacházel, protože s žalobcem hovořila policistka. Dále z velké části mluvil o skutečnostech, které nevnímal on sám, ale sdělila mu je kolegyně. Výpovědi policistů se liší v relevantních bodech a dá se o nich ve značné míře pochybovat.

Městský úřad zdůraznil, že policista vypověděl, že protiprávní jednání žalobce viděl po dobu dvou až tří sekund, oba policisté shodně uvedli, že přestupek viděli přes čelní okno služebního vozidla a levé přední okno vozidla žalobce v maximální vzdálenosti 10 m na šířku vozovky, že ve výhledu jim nebránila žádná překážka, skla vozidla žalobce nebyla ztmavená a řidič držel telefon na úrovni volantu. Vnímání času a stanovení vzdálenosti je vždy subjektivní. Rozdíl ve výpovědi policisty (2-3 sekundy) a policistky (maximálně do 10 sekund) nepovažoval městský úřad za tak zásadně rozdílný.

18. Městský úřad doplnil k námitkám žalobce, že skutečnost, že vozidlo je vybaveno sadou handsfree, není důkazem o tom, že řidič nemohl držet telefon. Stejně tak případný výpis hovorů operátora by spolehlivě neprokázal, že na přístroji neproběhl hovor například prostřednictvím aplikace Messenger, WhatsApp nebo dalších. Pro naplnění skutkové podstaty projednaného přestupku není podstatné, jestli řidič telefonoval, ale to, že držel telefonní přístroj v ruce.
19. K námitkám žalobce, že spolujezdkyně potvrdila, že nedržel za jízdy telefon, městský úřad poukázal na to, že spolujezdkyně vypověděla, že žalobce nemohl mít telefon v ruce, protože ho měla u sebe a později upřesnila, že byl u ní na sedačce, pod nohama v kabelce. Sám žalobce v odvolání uvedl, že se jeho telefon nacházel v pracovní tašce na zadní sedačce. To byl zásadní rozpor mezi tvrzením žalobce v odvolání z 25. 5. 2022 a ve vyjádření ze 17. 1. 2022. Spolujezdkyně vypověděla, že žalobce držel v ruce obal od brýlí. Spolujezdkyně si správně pamatovala, že policejní hlídku tvořili žena a muž, že bylo slunečné počasí, ale na otázky městského úřadu odpovídala velmi stroze, neuváděla bližší detaily a snažila se do toho tzv. „nezamotat“. Nicméně na počátku výpovědi sdělila, že žalobce nezná dlouho, jen asi rok a viděli se třikrát až čtyřikrát. Později uvedla, že se žalobcem párkrát někam jeli a byla si vědoma toho, že žalobce užíval handsfree, je zkušený řidič, ale nepamatovala si ani město, ve kterém spolu byli. Městský úřad její výpověď vyhodnotil jako méně přesvědčivou.
20. K námitce žalobce, že policisté viděli, jak žalobce drží v ruce černý obal na brýle a zaměnili tento předmět s mobilním telefonem, městský úřad vyhodnotil, že toto vysvětlení logicky vysvětluje možnou situaci, ale informaci, že žalobce si nasazoval sluneční brýle a v ruce držel obal na brýle, uvedla až spolujezdkyně ve své výpovědi. Takovou zásadní informaci na důkaz své nevinu měl žalobce sdělit písemně do oznámení přestupku nebo již v odvolání.
21. Pokud by žalobce nedržel telefon, neměli by policisté žádný důvod vydat se za vozidlem žalobce a provádět silniční kontrolu.
22. Městský úřad shledal svědecké výpovědi policistů jako věrohodné, protože mezi nimi neshledal rozpory. Městskému úřadu nebylo známo, že by mezi policisty a žalobcem existoval zjevně přátelský nebo nepřátelský vztah a jevílo se mu jako zcela nepravděpodobné, že by si celou událost policisté vymysleli a svojí nepravdivou svědeckou výpovědí chtěli žalobce poškodit. Pokud by tak učinili, vystavili by se nebezpečí postihu za přestupek podle § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, za který lze uložit pokutu do 20 000 Kč nebo by se vystavili nebezpečí trestního stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Proto se městský úřad při rozhodování o vině ke svědeckým výpovědím policistů přiklonil. Tyto svědecké výpovědi vzájemně korespondují a jako celek působí věrohodně. Policisté jsou nestranné úřední osoby, zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, který nemá na věci jakýkoliv zájem a vykonává svoji služební povinnost.

23. Svědecká výpověď spolujezdkyně nepřinesla přesvědčivý důkaz o nevině žalobce. Naopak spolujezdkyně uvedla tvrzení v rozporu s tvrzením žalobce. Spolujezdkyně se snažila vzbudit dojem, že není osobou blízkou vůči žalobci. Městský úřad její výpovědi vyhodnotil tak, že nechce žalobci přitížit, a proto vypovídala velmi stručně. Žalobce nemusí na podporu své obhajoby uvádět pravdivé skutečnosti a pokud tak činí, nehrozí mu žádná sankce na rozdíl od svědka, který je povinen vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Městský úřad vyhodnotil tvrzení žalobce v průběhu přestupkového řízení jako účelové ve snaze vyhnout se postihu za přestupek. Podle městského úřadu si byl žalobce dobře vědom toho, že mu za projednaný přestupek hrozí uložení správního trestu pokuty a nákladů řízení a dále přičtení bodů v bodovém hodnocení řidiče. Klíčovými důkazy pro vydání rozhodnutí byly svědecké výpovědi policistů, které byly v souladu s oznámením přestupku sepsaném na místě silniční kontroly, úředním záznamem policistů, kde bylo popsáno protiprávní jednání žalobce, a dále s evidenční kartou řidiče (žalobce).
24. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** z 27. 2. 2023, doplnil že městský úřad v podstatě uvedl, že se opřel o výpovědi policistů, podpořené spisovým materiálem, protože nemá důvod o nich pochybovat. Žalobce zaujal pasivně rezistentní postoj a městskému úřadu žádnou verzi příběhu nepředložil kromě tvrzení, že telefon nedržel. Policisté neměli k věci osobní vztah a kontrolní činnost spočívající mimo jiné v dozoru nad bezpečností a plynulostí silničního provozu vykonávají jako své povolání, ke kterému mají zákonné zmocnění v § 124 odst. 11 a 12 ZSP. Výsledek správního řízení policistům na rozdíl od žalobce nepřináší ani újmu ani prospěch. Naopak žalobce na svou obhajobu může uvádět jakékoliv argumenty.
25. V souladu s rozsudkem NSS č. j. 1 As 64/2008-42 svědectví policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny z přestupku, jestliže se jedná o skutečnost, kterou policista mohl vnímat svými smysly. Policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání. Svědectví má tudíž vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. Policisté se v řízení primárně považují za nestranné svědky události, kteří nejsou žádným způsobem motivováni k tomu, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku řízení.
26. V tomto případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost svědčících policistů. Žalobce na místě kontroly od počátku řízení nepředestřel žádnou verzi svého příběhu, ze které by plynulo, jaký jiný důvod pro zastavení a následnou kontrolu by policisté měli než ten, který uvádějí, tedy že důvodem, proč za vozidlem žalobce vyjeli a provedli následné zastavení s kontrolou, byl přestupek žalobce spočívající v držení telefonního přístroje během řízení vozidla. Žádný z policistů žalobce neznal a ani při zastavování vozidla nevěděl, kdo je řidičem vozidla. Ze správního spisu nevyplývaly žádné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním, nepřiměřeně horlivém či snad dokonce šikanózním jednání policistů. Nebyl tedy zjištěn jiný motiv než prostý výkon služby.
27. Žalobce tvrdil, že žádné takové zařízení jako telefon nedržel, a to včetně prvního odvolání, ve kterém také neuvedl, co tedy měl držet. Otázkou pak byla důvěryhodnost argumentů žalobce (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 152/2017-30).
28. Příběh o tom, že žalobce držel pouzdro na sluneční brýle, poprvé předložila až spolujezdkyně při ústním jednání 11. 1. 2023 a následně jím argumentoval žalobce v druhém odvolání. Pozdní obrana žalobce se v souladu s rozsudkem NSS č. j. 1 As 83/2013-60 jeví jako účelová. Je s podivem, že již na místě silniční kontroly, případně v prvním odvolání se žalobce nebránil „křivému nařčení“ a policistům nepředvedl, jak si vytahoval sluneční

brýle, které měl třeba v době kontroly na očích. Bylo by přece lidsky přirozené nejen argumentovat policistům uvedeným pouzdrům od brýlí a ukázat jim přesně, co žalobce dělal a jak je pouzdro stejně velké a placaté jako mobil, ale také svůj názor uvést do příslušného tiskopisu. Žalobce tak mohl celou kauzu ukončit na místě kontroly tím, že by policistovi ukázal, co vlastně držel a že se tím nedopustil přestupku, než taktizovat s vědomím účasti na správním řízení, které je spojeno nejen se ztrátou času, ale také finanční. Tam však jen pasivně žalobce uvedl, že mobilní telefon nedržel. Včasná obrana by byla přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47).

29. Žalovaný se ztotožnil s městským úřadem v tom, že výpověď spolujezdkyně nebyla pravdivá. Spolujezdkyně tvrdila, že všechny telefony měla v kabelce někde na zemi „pod nohama“ a tedy že žalobce nemohl mít žádný telefon v ruce, nehledě na nově předložený příběh o vytahování slunečních brýlí. V obsahu výpovědi spolujezdkyně je mnoho nejasností a protimluvů. Ke svému vztahu k žalobci spolujezdkyně nejprve uvedla, že se znají z města, ve kterém žije, ze stejného okolí, že párkrát spolu odněkud jeli, znají se asi rok a viděli se třikrát až čtyřikrát. Pak spolujezdkyně uvedla, že spolu jeli z pracovní cesty, ale už neví odkud. Jednalo se o krátký „pracovní výlet“. Pokud tedy spolu jeli čtyřikrát za rok, je dost nepravděpodobné, že by nevěděla, kde vlastně byli a proč. Pokud se znají z práce, na počátku výpovědi to spolujezdkyně neuvedla, ač byla jasně dotazována, zda mají blízké vztahy či vazby. Spolujezdkyně uvedla, že se znají z města, kde žije a nikoliv, že by se znali z práce. Odhlédnout také nelze od rozporu tvrzení žalobce v prvním odvolání, že jeho mobilní telefon byl v jeho pracovní tašce na zadním sedadle auta, a tvrzení spolujezdkyně, že všechny mobilní telefony včetně telefonu pro ni téměř neznámého žalobce, byly „v její kabelce na zemi pod nohama“ v místě spolujezdkyně vedle řidiče.
30. Žalovaný souhlasil s městským úřadem, že k výpovědi spolujezdkyně nelze přihlídnout pro její podjatost kolegyně z práce. Žalovaný podotkl, že je namístě zabývat se podezřením ze spáchání přestupku podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZNP“). K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 As 127/2011-61, podle kterého tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz, a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.
31. Výpovědi policistů v posuzovaném případě netrpěly žádnými vadami, které by zakládaly důvodné pochyby o jejich nestrannosti. Policisté pozorovali přestupek při průjezdu vozidla žalobce před jejich vozidlem, při běžné rychlosti, na nevelkou vzdálenost a za rozhledových podmínek, které nebyly omezeny žádnou překážkou. Bylo pěkné počasí a dění v silničním provozu policisté pozorovali ze stojícího vozidla. Vozidlo žalobce přijíždělo zprava, přičemž výhled neomezovaly žádné překážky. Policisté pozorovali jízdu žalobce při malé rychlosti z malé vzdálenosti do 10 m. Výpovědi policistů jsou v porovnání s úředním záznamem konzistentní. Za této důkazní situace měl žalovaný za naprosto vyloučené, že by se policisté při svém pozorování mýlili. K pozorování projednaného přestupku nebyly třeba žádné odborné znalosti ani zvláštního vybavení (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47).
32. Naopak žalobce se omezil pouze na tvrzení, že telefon nedržel, aniž by osvětlil, co a proč držel. Dokonce svůj příběh nepředložil ani v prvním odvolání. V souladu s rozsudkem NSS

č. j. 9 As 139/2012-30 v případě rozporů mezi výpověďmi policistů a přestupcem, které jsou běžné, je třeba přezkoumatelným způsobem vyjádřit úvahy, které vedly k vyhodnocení důkazních prostředků a s rozpory se vypořádat, a to městský úřad učinil. Policisté neměli důvod jet za někým, o kom by nebyli přesvědčeni, že se přestupku opravdu dopustil. Pokud by policisté nemohli z dané pozice pozorovat dění nejen na silnici, ale také ve vozidlech, která kolem nich projedou, byl by jejich dozor spojeným s aktivním pozorováním, jestli je řidič připoutaný bezpečnostním pásem a jestli nedrží v ruce telefon, zcela zbytečný. Policisté do vozidla vidět mohli a také viděli. Lidské oko i mozek jsou dostatečně rychlé orgány, aby vyhodnotily stav věci i při průjezdu vozidla kolem pevného stanoviště. Je třeba zdůraznit, že policisté provoz sledovali záměrně a aktivně, nehledě na zkušenosti, které s provozem mají. Policisté jsou všeobecně považováni za odborně způsobilé osoby při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 64/2008-42).

33. K naplnění skutkové podstaty popsaného přestupku dojde samotným držením telefonního, hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem (mezi ramenem a uchem) při řízení vozidla, a to bez ohledu na to, jakou činnost se zařízením řidič provádí, tedy zda telefonuje, píše zprávu, fotí, natáčí nebo ho drží, aniž by nějakou činnost vykonával. Provedeným dokazováním bylo postaveno najisto, že se žalobce přestupku dopustil.
34. Žalobci bylo dále kladeno za vinu, že policistovi nepředložil řidičský průkaz. Zda ho měl u sebe, není prokázáno. Tato skutečnost plyne nejen ze spisového materiálu, ale hlavně pak z výpovědí svědků – zakročujících policistů. Žalobce tuto skutečnost nerozporoval, ani v odvolání nenapadl.
35. K odvolací námitce, že v rozporu se zákonem správní orgány vyhodnotily výpověď spolujezdkyně jako nevěrohodnou pouze na podkladě toho, že žalobce tvrdil, že mobil byl v jeho tašce na zadním sedadle a spolujezdkyně tvrdila, že všechny telefony byly v její kabelce, žalovaný zdůraznil, že tento rozpor považuje za zásadní nejen pro místo, kde mělo být zavazadlo, ale také proto, o jaké zavazadlo se jednalo. Další rozpory vyjmenoval žalovaný výše.
36. Žalobce viděl rozpor v rozdílném odhadu času, po který policisté jednání žalobce pozorovali. Policista odhadl dobu na 2-3 sekundy a policistka maximálně do 10 sekund. Odhlédneme-li od skutečnosti, že každý člověk má trochu jiný cit pro odhad času, svědci si průjezd jistě nestopovali na hodinkách. Lze konstatovat, že svědci se shodli na tom, že jednání žalobce pozorovali po dobu, co jeho vozidlo kolem nich jelo. Tvzení svědka o vzdálenosti a časových údajích jsou pouze jeho odhadem a nemusí být naprosto přesné, avšak to ještě neznamená zpochybnění pravdivosti objektivní výpovědi, jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114.
37. Dále žalobce namítal, že policisté byli schopni na vzdálenost desítek metrů bez dalekohledu a sebemenších pochyb rozpoznat mobilní telefon. Žalovaný vysvětlil, že pozorovací vzdálenost byla podle policistů do 10 m a slunce svítilo zleva, tedy do kabiny vozidla tak, že byl žalobce zřetelně vidět, jak drží v ruce na úrovni volantu tmavý mobilní telefon. Policisté mohou rozpoznat mobilní telefon a také ho rozeznají, jak o tom opakovaně rozhodoval NSS. Systém handsfree ve vozidle neumí řidiči zakázat vzít jakýkoliv telefon do ruky, ať již ten, který je se systémem spojen nebo jiný telefon, anebo mu v tom dokonce zabránit.
38. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že správní orgány se drželi jen verze policistů, aniž by posoudily jinou verzi. Městský úřad posoudil i verzi, kterou žalobce prostřednictvím

spolujezdce předložil až ke konci samotného správního řízení a konstatoval ve výsledku nevěrohodnost výpovědi spolujezdce.

39. K judikatuře, kterou předložil žalobce k podložení svých tvrzení, že svědectví policistů k prokázání projednávaného přestupku nestačí, žalovaný uzavřel, že citované rozsudky, povětšinou novější, říkají pravý opak. Žalobcem uváděný rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27 na věc nedopadá, protože svědectví policistů byla nedostatečná. NSS uvedl, že věrohodné svědectví policistů představuje dostatečný důkaz o spáchání tohoto typu přestupku. Žalobce překroutil závěry soudu ve svůj prospěch. Další rozsudek NSS č. j. 2 As 16/2016-27 na projednanou věc také nedopadá, protože tvrzení policistů v citovaném případě nebyla v rozhodných aspektech dostatečně konkrétní, jednoznačná a vzájemně provázaná a nemohla tak vést k přesvědčivému závěru o spáchání přestupku. V projednané věci však policisté vypovídali konkrétně a jednoznačně, aniž se v zásadních věcech obsah jejich výpovědích lišil.
40. **Žalobce v žalobě** namítal nezákonné zjištění skutkového stavu a nezákonné právní hodnocení. Správní orgány se nedostatečně a nesprávně zabývaly skutkovými okolnostmi a došlo ke zřejmým pochybením v procesu hodnocení důkazů především při hodnocení svědeckých výpovědí. Pouze u výpovědi policistů se nepřipouští žádná pochybnost o jejich věrohodnosti a rozpory v jejich výpovědích jsou podle správních orgánů nepodstatné. Posuzování spolujezdce a její výpovědi je však mnohem přísnější a drobné rozpory nejsou najednou přičítány časovému odstupu, ale absolutní nevěrohodnosti spolujezdce.
41. Z nepochopitelných důvodů správní orgány nesprávně vyhodnotily vztah spolujezdce a žalobce jako pracovněprávní a z toho pak vyvozují nedůvěru ve výpovědi spolujezdce. Žalobce se spolujezdkyní není v žádném pracovněprávním vztahu. Tento fakt správní orgány domyslely z prohlášení spolujezdce, že byli se žalobcem na pracovní cestě. Mezi žalobcem a spolujezdkyní nebyl ani v současnosti není žádný pracovněprávní vztah. Spolujezdce to zcela jistě myslela tak, že měli spolu se žalobcem společnou cestu autem, ovšem každý jednotlivě a v místě zcela odlišnou práci. V kontextu tohoto špatného a jediného závěru, kdy správní orgány nijak víc nezkoumaly tuto zjevnou nesprávnost hodnocení osoby spolujezdce, se následně přiklonily k výpovědi policistů.
42. Správní orgány se dále nesprávně vypořádaly s tvrzením spolujezdce, které se týkalo místa, kde se mobilní telefon žalobce nacházel. Není důležité, kde se kabelka s mobilním telefonem nacházela, ale skutečnost, že spolujezdce shodně se žalobcem uvedla, že se telefonní zařízení nacházela v kabelce. Pro posouzení věci je důležité, že žalobce nadržel telefon při řízení v ruce. Vyhodnocení rozporů v tvrzeních spolujezdce a žalobce tak, jak ho provedly správní orgány, měl žalobce za účelové a tendenční a za snahu najít něco, aby správní orgány spolujezdkyni znevěrohodnily.
43. Nejspornější skutkovou otázkou případu, tedy držení mobilního telefonu při řízení vozidla, se správní orgány zabývaly především v kontextu chybně posouzené věrohodnosti vyslechnuté spolujezdce. Pozorování vozidla ze stanoviště policistů mohlo být snadno zkresleno. Při jasném slunečném dni lze velmi jednoduše přehlédnout například automobil (viz případy nedání přednosti v jízdě v důsledku osvětlení). Žalobce netvrdil, že slunce policisty oslňovalo tak, že neviděli, ale tvrdil, že je namístě se touto otázkou zabývat důkladněji. V situaci, kdy je slunečno a policisté pozorují jedoucí automobil v řádech jednotek sekund, lze velice snadno přehlédnout i to, zda řídí muž či žena. Je namístě pochybovat o schopnosti policistů rozeznat drobný předmět v ruce řidiče, a to nade vši

pochybnost, zejména když hlídka ve služebním vozidle pozorovala určitý jev v projíždějícím vozidle. Z čistě fyzikálního hlediska při dopadu slunečního svitu na rozhraní dvou prostředí s odlišnými optickými vlastnostmi se dopadající světlo částečně odráží a částečně rozhraním prochází (lom světla). Při takovém působení lze pochybovat o schopnosti policistů v jednom vozidle zcela jasně identifikovat předmět o velikosti asi 10 cm v ruce řidiče projíždějícího vozidla.

44. Žalobce měl vozidlo vybavené systémem handsfree, který běžně využívá, jak to potvrdila i spolujezdkyně. Žalobce ho využíval i onoho dne. Žalobce nikdy nezpochybnil věrohodnost policistů, pouze poukázal na to, že policisté jsou také lidé, kteří se mohou mýlit. Policisté si mohli opravdu myslet, že v projíždějícím autě vidí žalobce držet v ruce něco jako mobilní telefon. Nicméně policisté si těmito závěry nemohli být za dané situace stoprocentně jistí, respektive správní orgány nemohou na základě těchto skutkových okolností bez dalšího uznat žalobce vinným ze spáchání citovaného přestupku, a to navíc situaci, kdy je zde spolujezdkyně, která tvrzení policistů vyvrací. Správní orgány nevzaly v úvahu vysokou pravděpodobnost omylu policistů zejména s ohledem na svit slunce a jeho vliv na schopnost policistů vnímat okolní jevy.
45. Žalobce považoval za skoro nemožné, aby policisté ve stojícím vozidle byli schopni bez jakéhokoli zařízení jako je dalekohled nebo fotoaparát bez sebemenších pochyb rozpoznat na vzdálenost desítek metrů, jaký předmět žalobce držel v ruce. Vystává otázka, proč policisté nepoužili například dalekohled nebo fotoaparát, aby bez sebemenších pochyb rozpoznali předmět, který žalobce v ruce držel nebo proč nijak neprověřili, kde se mobilní telefon v autě nacházel. Žalobce považoval přenesení důkazního břemene na žalobce, aby prokazoval snad svou nevinu, za zcela nepřijatelné. Správní orgány pominuly důležité okolnosti, mechanicky setrvaly na tvrzení policistů a jinou verzi vůbec nepřipustily.
46. Následkem nezákonného zjištění skutkového stavu správní orgány dospěly k nesprávnému právnímu posouzení. Držení telefonu v ruce za jízdy je obtížně zachytitelné jednání a bylo třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími zjištěnými skutečnostmi, nezávislými na této výpovědi (rozsudek NSS č. j. 7 As 102/2010-86).
47. Správní orgány pouze konstatovaly, že svědecké výpovědi policistů jsou dostatečným důkazem a není nezbytná existence důkazu v podobě videozáznamu či fotodokumentace. Šlo o krátký časový úsek a přestupek měl být zpozorován uvnitř jedoucího automobilu. Požadavek řádného zdokumentování okolností, za kterých se přestupek stal, není nepřiměřený, navíc za situace, kdy spolujezdkyně zcela vyvracela tvrzení policistů (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 16/2016-27).
48. K argumentům správních orgánů o přenesení důkazního břemene na žalobce, poukázal žalobce na § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí o odvolání (dále jen „správní řád“), podle kterého žalobce může navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Ke koncentraci řízení nedošlo a bylo povinností správního orgánu zjišťovat skutkový stav a případně prokazovat vinu obviněného, a nikoliv se podívat, proč obviněný neproazuje svoji nevinu.
49. Na správní řízení se vztahovala zásada materiální pravdy a volného hodnocení důkazů (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 2/2012-45). Správní orgány provedly a zhodnotily důkazy a zejména výsledek spolujezdkyně v rozporu se základními zásadami správního řízení a

nerespektovaly presumpci nevinoty. Správní orgány nepostavily nad vši rozumnou pochybnost najisto, že žalobce se přestupku dopustil, neshromáždily dostatek důkazů tak, aby o skutkovém stavu nebyly žádné pochybnosti. Správní orgány porušily zásadu vyšetřovací podle § 50 odst. 3 správního řádu a nezjistily všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a svědčící současně ve prospěch i neprospěch obviněného. Správní orgány měly vyhledat dostatečné množství důkazů, provést je v souladu se zákonem a následně pomocí pravidel logiky dospět k závěru, jestli z těchto důkazů vyplývá vina žalobce, o které nejsou důvodné pochybnosti. To správní orgány neučinily. Svým postupem správní orgány porušily základní lidská práva žalobce, zejména právo na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

50. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** předeslal, že není důvod, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Obsah žaloby je pouze efektní na první pohled. Při podrobnějším zkoumání není možno nepřipomenout rozsudek NSS č. j. 1 Afs 14/2010-78, podle kterého kvalitu soudního rozhodnutí zásadním způsobem předurčuje kvalita žalobního návrhu. Zcela jinak může soud pracovat s žalobou, v níž jsou námitky stručné a jasné, jsou logicky uspořádané a mají jednoznačný „tah na branku“, než s rozsáhlou žalobou, která se vyznačuje rozvlácností stylu, používáním řady expresivních výrazů namísto konkrétní právní skutkové argumentace či cyklickým opakováním jedněch a týchž argumentů a z níž není patrné, kdy končí žalobní bod a začíná rekapitulace správního řízení či bezbřehá lamentace žalobce nad nespravedlností, již se mu ve správním řízení dostalo a kterou přece soud musí uznat a správní rozhodnutí bez dalšího zrušit. Zatímco v prvním případě zpravidla soud žádný žalobní bod neopomene, v druhém k takové situaci může dojít velmi snadno, neboť zde může být žalobní bod důmyslně skryt pod nánosem vznešených frází, floskulí a obecných tvrzení.
51. Podle žalovaného v nánosu zcela redundantních sousloví a vět lze stěží najít skutečné a konkrétní relevantní žalobní body. Žalobní body jsou však totožné s odvolacími námitkami a námitkami v průběhu prvostupňového řízení. Proto žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a dodal, že spolujezdkyně městskému úřadu předložila ve své výpovědi zcela nový příběh o tom, jak žalobce držel pouzdro na sluneční brýle, jak ho žalovaný popsal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný proto dal městskému úřadu podnět k řešení přestupku, kterého se spolujezdkyně dopustila křivou výpovědí, protože lhala o svém vztahu k žalobci a úmyslně uvedla nepravdivé údaje, případně je zamlčela namísto toho, aby využila svého práva nevypovídat. Z veřejně přístupných příspěvků na sociální síti Instagram je dáno najisto, že spolujezdkyně měla k žalobci velmi blízký vztah a s žalobcem cesty podnikala podstatně častěji, než uvedla, a na místa, která si jistě pamatuje, nehledě na skutečnost, že několikrát cestovali stejným vozidlem, při jehož řízení se žalobce dopustil popsaného přestupku. Žalovaný navrhl provést fotografie při jednání soudu a předvolat ke svědecké výpovědi spolujezdkyni, aby objasnila svůj vztah k žalobci.
52. Ačkoli žalobce tvrdí, že policisté nemohli rozpoznat předmět v jeho ruce na vzdálenost, na kterou jeho jednání pozorovali, policisté shodně uvedli, že poznali předmět, který žalobce držel a že to byl tmavý dotykový mobilní telefon a záměnu s jiným předmětem vyloučili. Žalovaný se při hodnocení důkazů velmi pečlivě zabýval jejich technickou uvěřitelností a souladem s ostatními důkazy a v žádném případě nerezignoval na presumpci nevinoty žalobce a nepožadoval po něm, aby se materiálně vyvinil. Ke zpochybnění výpovědi policistů žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a zdůraznil, že policisté přestupek žalobce nezjistili náhodně, ale při své pravidelné hlídkové činnosti. Jejich postavení nutně muselo

být takové, aby měli na vozidla projíždějící po přilehlé komunikaci dobrý výhled. V opačném případě by hlídková činnost postrádala smysl.

53. Žalobce měl a mohl namítat policistům již při silniční kontrole, že držel pouzdro na brýle, což neučinil a policisté nic takového neuváděli ve spise ani při svědecké výpovědi. Je s podivem, že ani sám žalobce nic takového neuvedl v písemném vyjádření v tiskopise „oznámení přestupku“, ač tak učinit mohl. Pouze napsal, že si přestupku není vědom a že mobilní telefon nedržel. Neuvedl však, co držel. Lze tak dovodit, že příběh o pouzdru na brýle vznikl až mnohem později.
54. Žalovaný odkázal k věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka na rozsudek NSS č. j. 4 As 19/2007-114, podle kterého není namístě pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonává svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Žalovaný neshledal žádnou okolnost vedoucí k závěru o jakékoliv zaujatosti zasahujících policistů. Ostatně žalobce to ani netvrdil. Od počátku celého správního řízení žalobce nepředložil jakoukoliv svoji verzi skutkového děje. Pouze od začátku tvrdil, že přestupek nespáchal, aniž by uvedl jakékoliv přesnější argumenty či informace, které použil až ve druhém odvolání a v žalobě. Verzi příběhu o pouzdru na brýle přinesla až spolujezdce po prvním odvolání žalobce.
55. Není pravda, že by správní orgány chtěly po žalobci, aby prokázal svou nevinu. Žalovaný pouze konstatoval, že pokud žalobce rozporoval důkaz předložený městským úřadem, je břemeno dokazování „na jeho straně hřiště“ (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 9/2013-35). Žalobce se o to pokusil výpovědí spolujezdce, ale šlo o osobu blízkou ve vztahu se žalobcem, a proto obsah výpovědi nebyl brán v potaz.
56. Žalovaný nesouhlasil, že rozhodl v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Naopak zjistil skutkový stav ve smyslu § 3, § 2 a § 52 správního řádu.
57. **Žalobce v replice** namítl, že žalovaný se pouze snaží zdiskreditovat a znevěrohodnit spolujezdce, která vypovídala o skutečnostech podstatných pro řízení rozdílně od policistů, a přitom nepřipouští, že by se policisté mohli neúmyslně zmýlit. Žalovaný se tak snaží ospravedlnit nerovnocenné hodnocení důkazů, aby upřednostnil výpověď policistů před výpovědí spolujezdce. Tyto důkazy mají stejné postavení, a proto by měly být hodnoceny rovnocenně ve vzájemných souvislostech. Správní orgány tak v rozporu se zásadami správního řízení nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci a vyvodily nesprávné právní závěry. Správní orgány znevěrohodňují spolujezdce zarážejícími a někdy až lživými závěry – například tím, že se spolujezdce vyjadřovala stručně, a proto její výpověď působí nedůvěryhodně. Přitom spolujezdce odpovídala na dotazy městského úřadu a ten se mohl doptat na další relevantní skutečnosti, pokud by mu odpověď spolujezdce přišla nedostatečná. Dále správní orgány uvedly, že spolujezdce je v pracovním vztahu k žalobci, ale tento závěr není pravdivý. Spolujezdce nikdy neuvedla, že byla či je v jakémkoliv pracovním vztahu se žalobcem.
58. Žalovaný se zmínil o fotografiích spolujezdce žalobce, které údajně získal ze sociálních sítí. Přitom nepopsal, jak a kde tuto fotodokumentaci získal, případně si ověřil její pravost, například komu patří zmíněné profily, kdo tyto fotky vložil a kdy byly vloženy. Proto žalobce namítl, že fotografie žalovaný získal nezákonným způsobem, a proto by k nim soud

neměl přihlédnout, a to v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3844/13. Skutečnosti, které žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě, nelze ověřit z hlediska jejich správnosti a pravosti. Jde o nepoužitelný důkaz získaný v rozporu s § 51 odst. 1 a § 2 odst. 1 správního řádu. Pokud by soud citované důkazy připustil a provedl, šlo by o důkazy, se kterými se žalobce neměl možnost seznámit v rámci správního řízení a nemohl se k nim vyjádřit. Navíc fotografie nemají přímou souvislost s projednávaným případem, respektive s posuzováním důvěryhodnosti spolujezdkyně. Spolujezdkyně ve své výpovědi neuvedla žádné skutečnosti, které by měly být doloženými fotografiemi vyvráceny.

59. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
60. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
61. Žalobci byl kladen za vinu přestupek, který spočíval v držení telefonního přístroje podle § 7 odst. 1 písm. c) ZSP, podle kterého *„řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“*.
62. Správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 a násl. správního řádu). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).
63. Spornou skutkovou otázkou bylo **prokázání držení telefonního přístroje**. Žalobce nesouhlasil s tím, jak správní orgány vyhodnotily skutečnosti, které vyplynuly ze dvou důkazních prostředků – výpovědi policistů jakožto svědků.
64. Soud předesílá, že v posuzované věci se jedná o obvyklou situaci, kdy žalobce tvrdí něco jiného než policisté, kdy žalobce předestře svou verzi příběhu anebo jen jednoduše zpochybňuje verzi, kterou předložil policista. V případě držení telefonu za jízdy jde o spáchání přestupku, který je viditelný pouze okem, pokud neexistuje dostatečně kvalitní videozáznam nebo fotografie, a který lze pozorovat pouze do určité vzdálenosti. Viditelnost přestupku ovlivňuje rovněž rychlost jízdy. U těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Věrohodnost mohou snižovat především důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči obviněnému nebo důkazy o narušení jejich nestrannosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 69/2018-37, bod 25).
65. Podle rozsudku NSS č. j. 7 As 102/2010-86, by vypovídající policista měl mobilní telefon popsat *„natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval“* (strana 9 citovaného rozsudku). Jak ale uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 As 126/2015-42, bod 21: *„nelze dovozovat, jak činí stěžovatel, že by policisté museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. V citovaném případě byla výpověď*

policistů zpochybněna jejich následnou bezdůvodnou kontrolou povinné výbavy, ale zejména skutečností, že nebylo postaveno najisto, zda policisté vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí byli vůbec schopni žalobce vidět telefonovat a kolik času na zablédnutí dané situace měli.“ Ke stejnému závěru dospěl i rozsudek NSS č. j. 10 As 339/2020-44, bod 21, podle kterého „[rozsudek] nelze interpretovat tak, jak činí stěžovatel, totiž že při každém takovém přestupku je třeba dogmaticky trvat na jedinečném popisu telefonu. Tento závěr je nesprávný, neboť potřeba jednoznačně popsat mobilní zařízení se bude vždy odvíjet od věrohodnosti policistova tvrzení. Jestliže nevzniknou pochybnosti o tom, že policista mohl telefon v ruce řidiče vidět, není třeba trvat na přesném označení telefonu“.

66. Z judikatury NSS vyplývá, že provedené důkazy by měly vytvořit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že domnělý přestupce mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté nebo alespoň jeden z nich by tak měly být ve svém vozidle „v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich neprůhledných či špatně průhledných částí mohly jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon“ (viz usnesení NSS č. j. 9 As 144/2021-31, bod 12). Důležitou roli tedy hrají, například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla obviněného a čas, po kterých mohli policisté přestupek pozorovat (bod 13 citovaného usnesení).
67. Soud ze správního spisu ověřil, že skutková zjištění a skutkové závěry správních orgánů odpovídají skutečnostem tak, jak je městský úřad a žalovaný popsaly podrobně v citovaném napadeném rozhodnutí.
68. V posuzovaném případě jsou důvěryhodné výpovědi policistů, že mohli objektivně pozorovat spáchání přestupku. Policisté vypověděli konkrétně a uvěřitelným způsobem, že viděli, jak žalobce drží mobilní zařízení. Popsali ho jako chytrý telefon tmavé barvy. Žalobce ani policisté neměli ztmavená skla. Jak uvedli policisté ve svědeckých výpovědích, viditelnost byla dobrá. Policisté vozidlo viděli ze vzdálenosti nejvýše asi 10 m, měli náležitý rozhled, neboť v danou dobu křižovatkou neprojíždělo jiné vozidlo a přestupek viděli přes čelní sklo policejního vozu. Tato skutečnost byla impulsem, proč se za vozidlem žalobce vydali.
69. Pozice rukou je jiná v případě, když řidič drží telefon a když drží pouzdro na brýle. K rozpoznání držení telefonu v ruce u volantu není třeba specifických znalostí a dovedností a policisté zaměření na silniční kontrolu takové situace znají.
70. Žalobce svou nevinu sice dokazovat nemusel, měl ale právo uvádět okolnosti a důkazy, které by oslabily nebo vyvracely jeho obvinění. Při silniční kontrole žalobce neuvedl na svou obhajobu vůbec nic. Žalobce se k prvnímu ústnímu projednání přestupku nedostavil, ani se neomluvil. Žalobce se nedostavil ani k druhému jednání, kde proběhl výslech spolujezdce. Teprve po jejím výslechu žalobce písemně prostřednictvím advokáta přichází s verzí skutkového děje, podle které držel v ruce obal na brýle. Tato verze děje však nebyla ničím podpořena.
71. Naopak, výšky a umístění vozidel žalobce a policistů umožňovaly policistům ve služebním vozidle jasný pohled na žalobce jakožto řidiče vozidla. Policisté měli dostatek času (nejméně několik sekund) vidět, jak žalobce drží telefon v ruce u volantu.

72. Ani žalobce ani policisté nemohli ve vozidlech mít ztmavená skla tak, že by nebylo z vozidla a do vozidla vidět. Ostatně tomu brání také vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.
73. Viditelnost z vozidla do vozidla a držení telefonu v ruce při řízení vozidla si může každý jednoduše ověřit pohledem na řidiče, kteří za jízdy drží telefon nebo jiný předmět.
74. Soud dospěl k závěru o **věrohodnosti výpovědi policistů** i jejich osob. Výpovědi policistů byly konzistentní, přesvědčivé a stále v čase (v porovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku). Paměťové stopy policistů byly s ohledem na výrazy použité ve svědeckých výpovědích dostatečně kvalitní a silné. Policisté nepochybovali o tom, co viděli a podrobně popsali, co svými smysly vnímali. Není tu nic, co by důvěryhodnost jejich osob a výpovědí snižovalo. Svědecké výpovědi byly v souladu s ručně psaným oznámením přestupku a úředním záznamem policie. Nešlo o situaci, kdy by si policisté na nic nevzpomínali nebo nedokázali popsat, co viděli. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebylo zjištěno nic, co by ovlivnilo poměr policistů k osobě žalobce nebo k věci, ani žádná motivace policistů vypovídat v rozporu se skutkovým stavem. Ostatně, k nestrannosti či motivaci policistů žalobce nic konkrétního a relevantního nenamítal. Nedošlo ani k situaci, že by žalobce verzi příběhu policistů znevěrohodnil jinou uvěřitelnou a včas sdělenou verzí. Sami policisté ve svých výpovědích neměli rozpory (v rámci svých výpovědí ani mezi sebou). Přesvědčivost výpovědí policistů nepolevila ani s odstupem času po spáchání přestupku. K přestupku došlo 13. 2. 2021. Policisté podali svědeckou výpověď 20. 4. 2022. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Jde o totožnou situaci s věrohodností policisty i jeho výpovědi jako v rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007-114, podle kterého *„k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*
75. V posuzované věci nešlo o šikanózní či horlivé jednání policisty, neobvykle rozsáhlou prohlídku vozidla v souvislosti s nesouhlasem podezřelého s přestupkem anebo o jiné obdobné okolnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63). Nešlo ani o situaci, že by policisté vůbec neměli možnost přestupek spatřit. Věrohodnost výpovědi policisty zesílil soulad výpovědi s oznámením přestupku a nedůvěryhodnost pozdě předložené verze o obalu na brýle v ruce žalobce při řízení. Věrohodnosti policistů přispívá i to, že žalobce kromě popírání spáchání přestupku nepostavil proti zjištěnému skutkovému stavu žádnou svoji věrohodnou verzi příběhu a žádné uvěřitelné argumenty, pouze zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Ze svědeckých výpovědí ani z dalšího dokazování nevyplývalo, že by policisté vyvíjeli na žalobce nátlak. Ostatně, to žalobce ani netvrdil.
76. Rozpory či nepřesnosti ve výpovědích policistů jsou sice způsobitelné otrásl věrohodností policistů jako svědků, *„musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí“* (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 73/2013-42). Obdobně NSS vysvětlil, že *„za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobitelné otrásl*

věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily“ (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27).

77. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70).
78. Významné je, že policisté se vydali za žalobcem provést silniční kontrolu právě proto, že ho viděli, jak za jízdy drží telefon. Jiný důvod dle své výpovědi neměli. Jiný důvod ani nevyplývá ze správního spisu a obhajoby žalobce. Ostatně, ani žalobce netvrdil, že by se při silniční kontrole policisté zabývali něčím jiným, než bylo držení telefonu za jízdy. Jinými slovy, žalobce neuvedl svou verzi, proč ho policisté zastavili. Navíc policisté jako svědci neuvedli, že by žalobce po zastavení uváděl, že telefon nedržel.
79. Soud neshledal absenci nestranného přístupu správních orgánů k dokazování a řízení. Správní orgány podrobně pospaly výpovědi všech tří svědků i argumenty žalobce tak, jak jsou uvedeny ve správním spise a jak je soud citoval výše. Policisté si byli při svědecké výpovědi jistí a shodně popsali průběh zjištění přestupků.
80. Soud se ztotožnil s hodnocením výpovědi spolujezdkyně jako méně přesvědčivé a méně důvěryhodné, jak ji vyhodnotily městský úřad a žalovaný. Vypovídací hodnota výpovědi spolujezdkyně byla nízká, výpověď nekonzistentní (zejména v otázkách, jak dobře zná žalobce a v jakém je s ním vztahu) a stěží uvěřitelná (např. nevěděla, v jakém městě se žalobcem byla). Argumentace spolujezdkyně, kde se nacházel mobilní telefon žalobce, se navíc lišila od žalobcovy verze. Spolujezdkyně nedodala žádnou podrobnost, indicii, okolnost, detail, zkratka cokoli, co by její verzi učinilo věrohodnou. Naopak, její výpověď působila zmatečně a nejistě; nevěděla, jak má odpovídat na otázky městského úřadu, tápala a vysvětlení jejího důvodu spolujízdy bylo značně nepřesvědčivé, nejisté a nejasné. K tomu to byla právě spolujezdkyně, kdo přišel jako první s novou verzí příběhu o pouzdru na brýle, i když ji žalobce do té doby nepřednesl, avšak později se k ní přiklonil. Žalobce ani spolujezdkyně však nevysvětili, proč tuto verzi nesdělili ihned při silniční kontrole a proč s ní otáleli tak dlouho. Spolujezdkyně ani žalobce proto přesvědčivě a uvěřitelným způsobem nevnesli do zjištěného skutkového stavu důvodné, rozumné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce byl příčetný a svéprávný a netvrdil, že měl snížené rozpoznávací a ovládací schopnosti, že by byl například pod sedativy, v bodové tísní, zvláštní životní situaci apod. Žalobce má vysokoškolské vzdělání a musel vědět, že spáchal přestupek a že věrohodná obhajoba je včasná a uvěřitelná. Soud neshledal potřebu prokazovat vztah spolujezdkyně k žalobci, protože spolujezdkyně verzi policistů nevyvrátila, ani významně nezpochybnila a správní orgány zjistily skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a nadstandardně podrobně a pečlivě své postupy a rozhodnutí odůvodnily. Přitom nezneužily správního uvážení, ani nepřekročily jeho meze.
81. Posouzení věci v celém jejím kontextu, s ohledem na všechny okolnosti spáchání přestupku v souladu s § 38 písm. d) ZOP, ovlivňují i další, následující souvislosti.
82. Podle výpisu z evidenční karty žalobce coby řidiče byl stav jeho bodového hodnocení ke dni 24. 2. 2022 celkem nula bodů a jsou zde zaznamenány celkem čtyři záznamy o přestupcích, které se do této evidence zapisují. Žalobce měl v roce 2013 zákaz činnosti (řízení motorových vozidel) z důvodu pozbytí řidičského oprávnění po dopravní nehodě s ublížením na zdraví, jak vyplývá ze záznamu rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci č.

j. 5 Tm 22/2012-57. Ačkoli se k těmto skutečnostem nepřihlíží vzhledem k zahlázení (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 82/2010-55), správní orgány mohou dřívější přestupky zohlednit při hodnocení osoby pachatele a mohou vyvodit závěr, že jde o sklon porušovat pravidla silničního provozu (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobce měl motivaci k obraně a popírání spáchání přestupku, aby případně nepřišel o řidičské oprávnění. Tuto okolnost je třeba vzít v úvahu při celkovém hodnocení obhajoby žalobce a provedeního dokazování a při zjišťování skutkového stavu. Ostatně, žalobce nevysvětlil rozpor mezi jeho výpovědí a výpovědí spolujezdkyně o umístění telefonu žalobce, ani to, proč se nehájil již při silniční kontrole a ani to, proč přišel s verzí o obalu na brýle až v písemném vyjádření advokáta ze 17. 1. 2023, i když přestupek se stal 13. 2. 2022, tj. asi o jeden celý rok dříve.

83. Podle rozsudku NSS č. j. 9 As 400/2017-25 není nutné pro prokázání držení mobilního telefonu pořizovat obrazový záznam. NSS uvedl v bodě 15 s odkazem na své rozsudky č. j. 1 As 266/2015-34 a č. j. 9 As 348/2017-38, že obvinění z přestupku obvykle tvrdí, že svoji povinnost neporušili. Buď uvádějí, že nedrželi v ruce nic anebo drželi v ruce jiný předmět. Odkazované rozsudky vycházejí z toho, že je přirozené, že pokud tento typ přestupku není zdokumentován objektivním způsobem (například videozáznamem či fotografií), potom se rozhodnutí správních orgánů opírají o věrohodné výpovědi policistů.
84. Jak již uvedl Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 19 A 12/2022-40, je notoriitou, že pozorovací a rozlišovací schopnost lidského oka násobně převyšuje možnosti běžných technických prostředků, jakým je videokamera nebo mobilní telefon.
85. Žalobce **přenesené důkazní břemeno** neunesl. Žalobce přestřel jinou skutkovou verzí děje pozdě, velice obecně a neuvedl k ní žádné argumenty, podrobnosti, indicie, důkazy. Žalobce už v ručně psaném oznámení přestupku uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, podepsal se, ale do oznámení ani policistům neuvedl žádnou jinou verzi příběhu. Ostatně jinou věrohodnou verzi žalobce ve správním řízení a v soudním řízení správním ve skutečnosti ani nesdělil. Je stěží představitelné, že v případě, že žalobce telefon nedržel, by neuvedl už při silniční kontrole něco na svou obhajobu a podezření nevyvracel. Taková reakce by byla přirozená a logická. Přesto se žalobce vyjadřovat k věci nemusel. Pak na sebe ale vzal riziko důvodného posouzení pozdější obhajoby jako účelové a nedůvěryhodné a dále na sebe přenesl břemeno prokázání svých pozdějších tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
86. Z judikatury NSS vyplývá, že uznání viny za popsany přestupek (držení telefonu) je možné i na základě pouze jediné výpovědi jednoho policisty coby očitého svědka, pokud je věrohodná a věrohodnost je pečlivě zhodnocena a popsána (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 230/2019-19 nebo č. j. 6 As 126/2015-42).
87. Policisté nebyli povinni žádat žalobce o předložení mobilního telefonu při silniční kontrole. To, že tak neučinili, nemá vliv na prokázání přestupku. V posuzovaném případě nebylo namístě, aby policista žádal žalobce o vydání mobilního telefonu. Skutečnost, že policisté neuvedli, kde viděli ve vozidle mobilní telefon v době po zastavení vozidla, nemá vliv na to, že viděli řidiče držet telefon za jízdy. Podle rozsudku NSS č. j. 5 As 203/2017-28 při zjištění přestupku spočívajícího v tom, že řidič motorového vozidla drží telefonní přístroj při jízdě, „nebude zasahující policista zpravidla oprávněn vyzvat podle § 34 odst. 1 písm. b)

zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tohoto řidiče k vydání tohoto mobilního telefonu jakožto věci důležité pro řízení o přestupku, ani řidiči takovou věc následně podle § 34 odst. 2 téhož zákona za tímto účelem odejmout.“

88. Prokazování existence hands-free sady a její funkčnosti ve vozidle nemělo v daném případě rovněž význam. Držení telefonního přístroje řidičem není vyloučeno ani v případě její funkčnosti. Hands-free zařízení také nemuselo fungovat, použitý telefon s ním nemusel být spárovaný, řidič mohl držet jiný telefon než ten, který byl spárovaný atd.
89. Stejně tak otázka, jestli žalobce skutečně telefonoval, není v posuzované věci právně významná. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) ZSP zakazuje **držení** telefonního přístroje či jiného hovorového nebo záznamového zařízení.
90. Neodůvodněná byla námitka, že správní orgány měly **v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobce (*in dubio pro reo*)**. V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z popsáného přestupku. Proto nemá soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 109/2012-26, příp. Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS a sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS). Pravidlo *in dubio pro reo* znamená, že jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Rozhodnout ve prospěch obviněného lze však jen za předpokladu, že existující rozpory jsou tak zásadní, že vina obviněného není nepochybná ani po pečlivém vyhodnocení všech důkazů, přičemž v úvahu již nepřichází provedení dalších důkazů (viz usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 294/2023-678).
91. Soud neměl pochybnosti ani o spáchání druhého přestupku, který spočíval v tom, že žalobce nepředložil na výzvu policistům řidičský průkaz. Tento přestupek byl prokázán věrohodnými výpověďmi hodnověrných policistů. Ostatně, proti tomuto obvinění se žalobce ani nijak nebránil.
92. Žalobce měl dostatek možností a času na obhajobu (rozhodování nebylo ukvapené a nepředvídatelné, od spáchání přestupku 13. 2. 2021 do vydání napadeného rozhodnutí 27. 2. 2023 uplynuly více než dva roky), zastupoval ho advokát a mohl se k věci vyjádřit, což průběžně činil. Žalobce byl dostatečně poučen a mohl se účastnit výslechů svědků. Ve věci vystupovali nepodjaté a nestranné úřední osoby a policisté. Žalobce měl možnost navrhnout důkazy, činil tak a městský úřad jeho návrhu na výslech spolujezdkyně vyhověl. Pokud by správní orgány nectily presumpci nevinu, nevyslychaly by policisty a spolujezdkyni a neodůvodňovaly by podrobně v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami a judikaturou své postupy a rozhodnutí. Právo na spravedlivý proces není zárukou požadovaného výsledku. K porušení procesních pravidel nedošlo.

93. Závěrem k prokázání skutkového stavu soud rekapituluje, že viditelnost držení mobilního telefonu byla výborná. Žalobce projížděl přímo kolem policistů, kteří se soustředili na přestupky a silniční kontrolu. Policisté měli v tomto případě dostatek času přestupek upozorovat. Přestupek nemusí trvat určitý čas, stačí držení telefonu okamžik nebo krátký časový úsek. Klíčové v posuzované věci je, že výpovědi policistů o obou přestupcích žalobce byly věrohodné a žalobce je nevyvrátil jinou uvěřitelnou verzí děje.
94. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že výpovědi policistů jsou věrohodnými důkazy, které usvědčují pachatele přestupku a byly v souladu s podklady rozhodnutí. Provedené důkazy tvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Okolnosti, které by vyloučily odpovědnost žalobce za popsany přestupek, zde nebyly. Ostatně, žalobce ani jejich existenci nenamítal. Správní orgány neopomenuly žádný důkaz, žádnou okolnost spáchání přestupku ani žádnou podstatnou námitku žalobce. Pozdě předložená verze žalobce o držení pouzdra na brýle byla zcela nevěrohodná a neprokázaná.
95. Soud neprováděl výslech spolujezdkyně ani důkaz fotografiemi ze sociálních sítí pro nadbytečnost. Správní orgány zjistily skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti a z fotografií vložených do vyjádření k žalobě nebylo zřejmé, kde a jakým způsobem žalovaný fotografie získal. Nadto spolujezdkyně vysvětlila, že s žalobcem se zná z města, kde žije, cestuje s ním pravidelně (opakovaně), ten den byli na více místech, a i jinak se vyjadřovala tak, že ho zná (např. je zkušený řidič, má moderní auto, které má handsfree připojení, který využíval, „neohrozil by cestu“).
96. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem celkové skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
97. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. listopadu 2024

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

